इत्युक्त्वाकृष्य केशेषु शिरस्तस्य विवेल्लतः ।
प्रव्राजकस्य चिच्छेद खड्गेन स विदूषकः ॥ १०६ ॥
आश्वासयामास च तां राजपुत्रीं भयाकुलां ।
प्रविशन्तीमिवाङ्गानि किंचित्प्रत्यभिजानतीं ॥ १०७ ॥
कथमन्तःपुरं रात्रौ राजपुत्रीमिमामितः ।
नयेयमिति तत्कालं स च वीरो व्यचिन्तयत् ॥ १०८ ॥
भो विदूषक शृणु वेतद्यो ऽयं प्रव्राट्त्वया हतः ।
महानेतस्य वेतालः सिद्धो ऽभूत्सर्षपास्तथा ॥ १०९ ॥
ततो ऽस्य पृथ्वीराज्ये च वाञ्छा राजात्मजासु च ।
उदपद्यत तेनायमेवं मूढो ऽद्य वञ्चितः ॥ ११० ॥
तद्गृहाणैतदीयांस्त्वं सर्षपान्वीर येन ते ।
इमामेकां निशामद्य भविष्यत्यम्बरे गतिः ॥ १११ ॥
इत्याकाशगता वाणी जातहर्षं जगाद तं ।
अनुगृह्णन्ति हि प्रायो देवता अपि तादृशं ॥ ११२ ॥
ततो वस्त्राञ्चलात्तस्य स परिव्राजकस्य तान् ।
जग्राह सर्षपान्हस्ते तामङ्के च नृपात्मजां ॥ ११३ ॥
यावच्च देवीभवनात्स तस्माद्भिर्ययौ बहिः ।
उच्चचार पुनस्तावदन्या नभसि भारती ॥ ११४ ॥
इहैव देवीभवने मासस्यान्ते पुनस्त्वया ।
आगन्तव्यं महावीर विस्मर्तव्यमिदं न ते ॥ ११५ ॥
तच्छ्रुत्वा स तथेत्युक्त्वा सद्यो देवीप्रसादतः ।
उत्पपात नभो बिभ्रद्राजपुत्रीं विदूषकः ॥ ११६ ॥
गत्वा च गगणेनाशु स तामन्तःपुरान्तरं ।
प्रावेशयद्राजसुतां समाश्वस्तामुवाच च ॥ ११७ ॥